

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobců: 1) **R. E. O., nar.**
státní příslušnost
2) **D. B. H., nar.**
státní příslušnost
t. č. oba pobytem
oba zast. Organizace pro pomoc uprchlíků
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9
proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Wolkerova 4448/37, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 2. 5. 2019, č. j. KRPJ-43869-30/ČJ-2019-160022-SV a č. j. KRPJ-43873-32/ČJ-2019-160022-SV,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V žalobě podané u Krajského soudu v Brně žalobcové 1, 2 uvedli, že napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 5. 2019, č. j. KRPJ-43873-

32/ČJ-2019-160022-SV a rozhodnutím z téhož dne č. j. KRPJ-43869-30/ČJ-2019-160022-SV bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobců v Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „.....“). Doba zajištění byla žalobcům podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovena na 26 dnů od skončení doby zajištění předešlým rozhodnutím Policie ČR.

2. Žalobci se domnívají, že byli napadenými rozhodnutími zkráceni na svých právech, a proto podávají proti uvedeným rozhodnutím žalobu. Rozhodnutími žalované došlo k porušení ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 179 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 50 odst. 1 a 3 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí, čl. 3 a 5 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, čl. 28 Dublinského nařízení.
3. Správní orgán neměl dle žalobců přistupovat k prodloužení zajištění nezletilého žalobce s ohledem na jeho zranitelnost. Zajištění dítěte není v nejlepším zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Přitom jsou k dispozici alternativní opatření. Žalobci se domnívají, že rozhodnutí o prodloužení zajištění jsou nepřezkoumatelná jednak v rozsahu posouzení účelu zajištění, zda bude vůbec moci být tento účel naplněn, dále z důvodu, že nebyl vůbec posouzen nejlepší zájem nezletilého dítěte a žalovaný správní orgán se také nezabýval vůbec alternativami k zajištění. Zdůraznili, že při posuzování alternativ k zajištění zájem nezletilého dítěte nebyl zohledněn vůbec. Žádným způsobem nebylo přihlédnuto k zranitelnosti nezletilého žalobce. Žalobci zdůrazňují, že dle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva tento speciální ohled má být brán vždy na zřetel, a to na prvním místě. Dopad zajištění na nezletilého žalobce v napadeném rozhodnutí však posouzen nebyl. Žalobci rovněž poukazují na skutečnost,

že žalovaný správní orgán taktéž opomenul zdůvodnění zásahu do soukromého a rodinného života žalobců.

4. Podmínky přiměřenosti a možnosti alternativy k zajištění by měly být posuzovány s o to větším zřetelem, jsou-li rozhodnutím přímo dotčeny nezletilé děti. Speciální ohled by měl být brán na jejich zranitelnost. Žalovaný však takovou skutečnost ve svém posouzení vůbec nezohlednil. I když policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování z území, dle Úmluvy o právech dítěte je považován za nezletilé dítě, na kterého se články Úmluvy vztahují. S ohledem na tuhle skutečnost se měl správní orgán zabývat vhodnější alternativou k zajištění, což však neučinil.
5. Podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, „musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány“. Správní orgán z tohoto hlediska vůbec neposoudil dopad prodloužení zajištění na nezletilého žalobce, kterému bylo vydáno samostatné rozhodnutí o prodloužení zajištění za účelem předání dle Dublinského nařízení. Správní orgán se pouze stručně vypořádal v jediném odstavci s úvahou o nemožnosti použití mírnějších opatření k zajištění, přičemž poukazoval jen na skutečnost, že se jedná o občana Irácké republiky, který nepředložil žádný doklad prokazující jeho totožnost, nedisponuje žádným pobytovým titulem, na území ČR se pohyboval v úkrytu a neměl peníze k zajištění vlastního ubytování do doby vyřízení předání. Uvedené konstatování správního orgánu je nedostatečné a rovněž v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva.
6. Žalobci zároveň poukazují na nejnovější rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) proti z roku 2016, přičemž ve všech uvedených případech ESLP shledal porušení čl. 3 Úmluvy ve vztahu k nezletilým dětem zbaveným svobody v rámci administrativní detence. Konkrétně se jedná o rozsudek ESLP ze dne 12. 7. 2016 ve věci *R. M. a ostatní proti Francii*, č. 33201/11, ve kterém Soud konstatoval porušení čl. 3 Úmluvy vůči nezletilému dítěti. V tomto případě se jednalo o stěžovatele manžele s nezletilým dítětem, kdy dítě bylo celou dobu v zajištění se svými rodiči. Přes námitky, že se rodiče mohli rozhodnout dítě svěřit do péče třetí osoby, Soud rozhodnul, že tato skutečnost nezbavuje jejího závazku chránit dítě a přijmout odpovídající opatření (pozitivní závazky) vyplývající z čl. 3. Navíc je k tomu potřeba brát v potaz to, že nezletilé dítě se nachází v situaci extrémní zranitelnosti a tento fakt převažuje nad skutečností, že se jedná o neregulérního migranta. Také evropské směrnice, ve kterých se pojednává o zajišťování nezletilých, počítají s tím, že nezletilé dítě, ať už s doprovodem nebo bez něj, patří do skupiny zranitelných osob, které vyžadují zvláštní pozornost státních orgánů. V každém případě zahrnujícím zajištění dítěte tedy Soud posuzuje 3 faktory: nízký věk dětí, délku zajištění dětí a nezpůsobilost místa pro pobyt dětí.

7. I když v pojednávaném případě se jedná o žalobce ve věku 16 let, správní orgán měl samostatně posuzovat délku zajištění v návaznosti na nezletilého žalobce, tak aby byla v souladu s Dublinským nařízením a uvedenými rozsudky ESLP.
8. Soud dále uvádí, že podmínky detence, přestože jsou pro dítě významným zdrojem stresu a neklidu, nejsou dostatečně závažné, aby v případě zajištění trvající krátkou dobu měly za následek porušení čl. 3. Soud je přesvědčen, že v daném případě však zajištění trvalo více než krátkou, nezbytnou dobu (minimálně 7 dnů). Proto vezme-li Soud v úvahu nízký věk dítěte, délku zajištění a podmínky panující v ZZC, tak je nutno seznat, že francouzské státní orgány vystavily nezletilého jednání, které překročilo takový stupeň intenzity, že lze konstatovat porušení čl. 3 vůči nezletilému dítěti.
9. Soud zdůrazňuje, že děti jsou velmi navázány na rodiče, proto je potřeba pokud možno je nerozdělovat. Toto vzájemné pouto, které odpovídá nejlepšímu zájmu dítěte, má v případě zajištění rodičů za následek, že i jejich děti jsou de facto zbaveny osobní svobody. Zbavení svobody dětí vychází z legitimního rozhodnutí jejich vlastních rodičů, které není v rozporu s žádnými předpisy. Evropský soud pro lidská práva uvádí, že v daném případě ubytování dítěte v ZZC, které doprovází své rodiče, není v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f), pokud státní orgán při svém rozhodování zároveň nezváží méně omezující alternativy k zajištění, které by mohly být použity.
10. V uvedeném případě správní orgán nedostatečně posoudil možnost uložení méně omezujících alternativ k zajištění a z toho důvodu došlo k porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Žalobci dále poukazují na podobné případy, kdy Evropský soud pro lidská práva posuzoval zajištění nezletilých dětí, zejména rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 12. 7. 2016 ve věci *A, B a ostatní proti Francii*, č. 11593/12, kdy došlo k porušení čl. 5 odst. 4 a čl. 8 Úmluvy. Soud v tomto případě také zdůraznil, že existuje konsensus (i v mezinárodním právu) ohledně principu, kdy v každém rozhodování, které se týká dětí, má přednost nejlepší zájem dítěte.
11. Dále v rozsudku ze dne 12. 7. 2016 ve věci *R. C. a V. C. proti Francii*, č. 76491/14 a v rozsudku *A. M. a ostatní proti č. 24587/12* dochází podobně jako v předchozích dvou případech k porušení čl. 3, kdy doba detence (10 dnů a 7 dnů) dosáhla míry, kdy opakovaný stres a úzkost dítěte vyústily v značnou újmu. Doba 7 dnů tedy stačí k tomu, aby podmínky, které by po „krátkou dobu“ byly udržitelné, představovaly pro děti tak nízkého věku zacházení v rozporu s čl. 3. Předchozí judikatura Evropského soudu tedy ukazuje na to, že žalobcovy podněty k porušení čl. 3, 5 a 8 Úmluvy mají opodstatněný základ.
12. V obdobném případě byla žalobcům prodloužena doba zajištění za účelem jejich předání podle nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č.

604/2013 na 26 dní. Stanovení samotné délky prodloužení zajištění pokud se jedná o nezletilého žalobce, je v rozporu se závazky České republiky plynoucími z čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva, který již při délce 7 dnů v zajištění konstatuje porušení čl. 3 Evropské úmluvy vůči nezletilému dítěti. Délka zajištění stanovená v případě žalobců je téměř čtyřnásobná oproti této délce, a představuje proto jednoznačné porušení práv chráněných čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech ve vztahu k nezletilému žalobci. Zajištění je z tohoto důvodu nezákonné.

13. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí o prodloužení zajištění nejlepším zájmem nezletilého žalobce vůbec nezabýval. K tomuto tématu se přitom vyjádřil Nejvyšší správní soud v případě týkajícím se zajištění nezletilé rodiny s malými dětmi v Podle rozhodnutí NSS ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015-28 by se měl touto alternativou správní orgán zabývat již v rámci rozhodování o zajištění. *„Krajský soud vychází ze skutečnosti, že jiné zařízení jako alternativa nepřipadá v úvahu. Zároveň však připouští, že v období, kdy byli stěžovatelé umístění v, došlo k umístění několika zajištěných cizinců do pobytového střediska v X. Po 70 dnech trvání zajištění stěžovatelů byli do tohoto střediska převezeni i oni. Vzhledem k tomu, že umístění do tohoto příjímacího střediska faktickou alternativou k umístění v po celou dobu zajištění stěžovatelů bylo, měl se jí správní orgán zabývat již v rámci rozhodování o zajištění. Případně ji měl vzít v potaz alespoň krajský soud k námitce stěžovatelů (...) nebyla ani zvážena možnost umístit žalobce v jiném vhodném zařízení.“*
14. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015-56 zdůraznil, že za situace, kdy se důvody zajištění týkají i nezletilého dítěte, nebo pokud je na základě tvrzení zákonných zástupců nebo z okolností případu zřejmé, že dítě bude muset pobývat po dobu zajištění jeho zákonných zástupců s nimi, musí správní orgány k této skutečnosti přihlídnout. Podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění (nebezpečí útěku, přiměřenost, existence alternativ), jakož i okolnosti samotného zajištění v případě, že je k němu přikročeno (jeho délka, zařízení, kde bude provedeno...) je poté třeba hodnotit právě s ohledem na skutečnost, že budou přímo dopadat i na nezletilé dítě.
15. Žalobci rovněž poukázali na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2016, sp. zn. 41 A 71/2016, kde soud posuzuje nejlepší zájem dítěte v souvislosti se zajištěním a konstatuje: *„Rovněž se soud ztotožnil s žalobní námitkou, dle níž nebyl posouzen nejlepší zájem nezletilého dítěte. Jak již bylo uvedeno výše, při posuzování alternativ k zajištění tento zájem nebyl zohledněn vůbec, a dále také v případě určení délky zajištění. Žalovaná při stanovení délky zajištění přihlížela pouze k zohlednění čl. 28 Dublinského nařízení a zákona o pobytu cizinců. Žádným způsobem však již nebylo přihlídnuto k věku a zranitelnosti nezletilé žalobkyně c). Jak poukázali žalobci, dle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva tento speciální ohled má být brán vždy na*

zřetel a to na prvním místě. Dopad zajištění na nezletilou žalobkyni c) zde však posuzován nebyl. Soud taktéž považuje za nedostatečné zdůvodnění zásahu do soukromého a rodinného života žalobců, kdy dle žalované zajištěním do něj zasaženo nebude, neboť zůstanou jako rodina pohromadě a typ zařízení je dostatečně přizpůsoben pro rodiny s dětmi.“

16. V návaznosti na výše uvedené žalobci poukazují také na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 1 A 29/2018-30 ze dne 28. 4. 2018, ve kterém soud v obdobném případě posuzoval zajištění nezletilých žalobců v V pojednávaném případě se soud vypořádal s úvahou hodnocení podmínek a uvedl: „Soud pokládá takové odůvodnění napadeného rozhodnutí za nedostatečné. Žalovaná se jen dílčím a povrchním způsobem zabývala podmínkami v, když uvedla, že je koncipováno pro pobyt rodin s dětmi. Soud nepochybně, že došlo k výraznému zlepšení, co se týče podmínek ve zmiňovaném zařízení, tyto podmínky však nejsou zcela ideální, jak vyplývá např. ze stanoviska Veřejné ochránkyně práv ze dne 8. 6. 2017, na které odkazují žalobkyně. Žalovaná se měla zabývat tím, jaké je vnější zabezpečení (zda se např. v prostoru nachází uniformované strážce), jak probíhá denní režim v zařízení (zda je režim organizovaný, po areálu je či není možný samostatný pohyb atd.), zda je v zařízení vybavení pro děti. Žalovaná zmínila pouze tu skutečnost, že zařízení umožňuje dětem aktivity na hřištích a v dětských hernách. I pokud by se soud s odůvodněním žalované ve vztahu k podmínkám v spokojil, stále absentuje jakékoliv posouzení týkající se věku nezletilé žalobkyně a délky zajištění“.
17. Obdobně rozhodl Městský soud v Praze i v dalších identických případech sp. zn. 4 A 27/2018 ze dne 27. 4. 2018.
18. V uvedeném případě se správní orgán podmínkami zajištění v vůbec nezabýval, a tudíž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Alternativou k zajištění, která se nejvhodněji nabízela k využití, se však správní orgán taky vůbec nezabýval. Touto existující alternativou je přitom možnost přemístění rodiny do přijímacího střediska nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, která splňuje stejné účely a je adekvátnější k pobytu rodin s malými dětmi. Správní orgán se vůbec nezabýval možností umístit žalobce v jiném vhodném zařízení.
19. V souvislosti s tím žalobci poukázali na skutečnost, že ve výše uvedených rozsudcích Evropského soudu pro lidská práva proti Francii, dotýčná zařízení pro zajištění cizinců byla relativně vyhovující pro pobyt rodin s dětmi. Soud ve všech pěti případech konstatoval porušení čl. 3 Úmluvy vůči zde umístěným nezletilým dětem. Právě délku trvání zajištění lze označit za klíčovou pro závěr Soudu o porušení čl. 3 Úmluvy v těchto případech. V projednávaném případě zájem nezletilého dítěte nebyl zohledněn jak při posouzení alternativ k zajištění, také v případě určení délky prodloužení zajištění.

20. Žalobcové spatřovali tak pochybení správního orgánu také v tom, že opomenul svou povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU.
21. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III *„pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
22. Z citovaných ustanovení vyplývá, že v rámci dublinského řízení nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Jedná se o země, v nichž azylové řízení vykazuje systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému.
23. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 6/2017-19 ze dne 26. 1. 2017 jednoznačně vyplývá, že: *„Správní orgán je povinen zabývat se v odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 vždy také tím, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“*
24. Správní orgán ve věci prodloužení zajištění za účelem předání dle Dublinského nařízení opomenul svou povinnost zkoumat, zda neexistují možné překážky předání, které jsou správnímu orgánu známy, nebo které vyšly najevo, tedy všechny zjištěné skutečnosti, zda realizace předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie je alespoň potenciálně reálná a možná, zda je možné dosáhnout účel zajištění.
25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že správní orgán opomenul svou povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU. Z uvedeného vyplývá, že

správní orgán postupoval nezákonně, vzhledem k tomu, že se ve svých rozhodnutích vůbec nezabýval otázkou reálnosti předání žalobců, a z toho titulu jsou rozhodnutí nepřezkoumatelné. Jelikož v napadeném rozhodnutí chybí úsudek o tom, na jakém základě je předání cizince alespoň potencionálně možné, rozhodnutí nesplňuje ani zákonem stanovenou povinnost náležitého odůvodnění uvedenou v ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

26. Vzhledem na uvedené skutečnosti žalobcové navrhovali, aby obě napadená rozhodnutí vydaná žalovanou dne 2. 5. 2019 byla zrušena věc vrácena žalované k dalšímu řízení.
27. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že jak nezákonnost doby zajištění žalobců, tak doba zajištění žalobců nebyla stanovena v rozporu s právním předpisem (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 – Dublinské nařízení, dále jen „nařízení Dublin III“), neboť žalobcové byli zajištěni v souladu s ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR ve spojení s ust. § 129 odst. 3 uvedeného zákona, kdy doba trvání zajištění cizince se stanoví s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince, což realizace předání cizince do cizího státu v souladu s přímo použitelným předpisem Evropské unie je. Vzhledem k tomu, že lhůta jednoho měsíce se vztahuje k žádosti o převzetí nebo přijetí zpět dle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, nemůže být vázána k institutu zajištění cizince v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb. Takovéto zajištění osoby by také bylo v rozporu s čl. 28 odst. 1 Dublinského nařízení, neboť zajištění cizince pouze proto, že se na něj vztahuje řízení podle Dublinského nařízení, je nepřípustné. Je tedy zcela zjevné, že zajištěním výše uvedených cizinců nemohlo dojít ani potencionálně k zásahu do základního práva na svobodu, neboť Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod deklaruje sice právo na svobodu a osobní bezpečnost, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněného státem. Žalovaná uvedla, že cizinci jsou občany Irácké republiky, nepředložili žádný doklad prokazující jejich totožnost, nedisponují žádným pobytoým titulem, neměli peníze k zajištění vlastního ubytování do doby vyřízení předání dle nařízení Dublin III, neměli ani nikoho, kdo by jim v České republice vypomohl. Z výše uvedeného nebylo možné použít mírnější opatření a byl dán důvod pro jejich zajištění. Tím, že cizinci vstoupili do schengenského prostoru bez pobytového oprávnění, porušují právní předpisy členského státu společně s porušováním právních předpisů Evropské unie.
28. Podle ust. § 129 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízení Dublin III), pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízení Dublin

III), nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízení Dublin III), přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Tímto žalovaná vymezila objektivní kritéria pro posouzení nebezpečí útěku cizince v zákoně. Cizinci již dříve nerespektovali daná pravidla, z vycestovali bez pobytového oprávnění, dále se pohybovali bez pobytového oprávnění v schengenském prostoru a nadto bylo z jejich vyjádření zřejmé, že v ČR zůstat nehodlají. V tomto smyslu bylo v projednávané věci vážné nebezpečí útěku u cizinců seriózně hodnoceno a osvědčeno. Zajištění cizinců (omezení osobní svobody člověka) je v souladu se zákonem, tedy na základě dostatečně srozumitelného, předvídatelného a dostupného práva, tak jak uvádí Evropský soud pro lidská práva v čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech.

29. Z databáze Eurodac byla zjištěna shoda s ID a ID a dne 15. 4. 2019 byla cestou Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení mezinárodní ochrany, Dublinského střediska, zaslána žádost o vydání závazného stanoviska o převzetí výše uvedených cizinců v souladu s Dublinským nařízením. Dne 2. 5. 2019 bylo správnímu orgánu doručeno oznámení Odboru azylové a migrační politiky Praha č. j. OAM-498/DS-PR-2018 o souhlasu s přijetím žalobců zpět do, které vůči žalobcům přijalo svoji odpovědnost. Česká republika má v souladu s nařízením Ministra vnitra č. 48/2016 šest týdnů na realizaci předání cizinců do odpovědného členského státu, což bylo do 6. 5. 2019. Na základě těchto informací mělo být žalobcům předáno rozhodnutí, které určí odpovědný členský stát dle Nařízení (EU) 604/2013. Po předání rozhodnutí a uplynutí doby na podání žaloby proti tomuto rozhodnutí, je teprve možné realizovat předání cizinců do odpovědného státu. Z tohoto důvodu bylo žalobcům vydáno rozhodnutí o zajištění – prodloužení doby dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., na dobu 26 dnů, tedy od 11. 5. 2019 do 5. 6. 2019.
30. Podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.
31. Podle § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.

32. Ve světle výše uvedeného je zcela zřejmé, že navrácení či přemístění do příslušného státu EU bude realizováno. Žalovaná proto nesouhlasí s nepřezkoumatelností účelu zajištění. Konstatuje, že zajištěno bylo uloženo na co nejkratší nutnou dobu a postup byl v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III., kdy zajištění nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Tímto žalovaná respektovala co nejmenší zásah do osobních svobod zajišťovaných osob.
33. Porušení práv nezletilého žalobce žalovaná striktně odmítá. Cizinec ve svém vyjádření uvedl (za přítomnosti referenta sociálních věcí z OSPOD), že se chce vrátit do domovského státu a výslovně uvedl, že je plně závislý na jeho bratrancovi R. O. E., se kterým se po celou dobu neoprávněně pohyboval po schengenském prostoru. Dále uvedl, že nechce být po celou dobu tohoto řízení od svého bratrance oddělen. Jeho bratranec R. O. E. ve svém vyjádření uvedl, že je ochoten se o svého bratrance postarat a převzít odpovědnost. Je tedy zřejmé, že žalovaná při uplatňování tohoto řízení měla na mysli především nejlepší zájem dítěte, kdy plně respektovala jeho přání. Žalovaná tak nerozdělila nezletilého od svého rodinného příslušníka, dbala na blaho a sociální rozvoj nezletilého cizince, čímž plně respektovala nařízení Dublin III s Úmluvou OSN o právech dítěte a Listinou základních práv EU. Žalobci byli společně umístěni do, které je plně uzpůsobeno pro pobyt rodin s malými dětmi, v části s mírným režimem. V uvedených případech rozsudků ze strany žalobců řešil ESLP stížnosti dětí mezi 4 měsíci a čtyřmi roky. Sám Evropský soud pro lidská práva v těchto věcech upozornil na individuální okolnosti každého případu, a proto není možné je srovnávat s tímto případem.
34. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaná klade důraz na dodržení právních norem České republiky v návaznosti na právní normy Evropské unie, konkrétně tedy nařízení Dublin III, kdy hlavním účelem tohoto nařízení je stanovení kritérií a postupů pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo bez státní příslušnosti v některém z členských států, kdy cílem je zabránit situaci, kdy se žádný ze států necítí být odpovědný za posouzení žádosti o azyl, čímž jsou cizinci donuceni opakovaně opouštět státy v závislosti na přijetí či odmítnutí jejich žádosti (jev refugee in orbit), nebo postihnout jev asylum shopping, kdy jednotlivec podá žádost o azyl souběžně, nebo postupně v několika členských státech a cíleně mezi nimi cestuje. Pro žadatele o mezinárodní ochranu to obecně znamená, že má právo na meritorní posouzení jeho žádosti pouze v jednom členském státě Evropské unie. Tvzení žalobců, že situace v je nepříznivá, že v rumunských centrech panují nestandardní životní podmínky, že azylové řízení vykazuje systémové nedostatky, atd. jsou nepodložené, hraničící až s konspirativní teorií. Žalobci ve správním řízení neuvedli žádné námítky ohledně systémových nedostatků azylového řízení v a jejich žaloba také neobsahuje žádné konkrétní případy takovýchto nedostatků. Správní orgán

na ... pohlíží jako na právní stát respektující mezinárodněprávní závazky plynoucí mj. z členství v EU.

35. Pokud jde o napadená rozhodnutí vydaná žalovaným, jedná se o to, že dle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. se prodloužila u obou žalobců doba zajištění o 26 dnů od skončení doby zajištění cizince rozhodnutím (číslo jednací rozhodnutí uvedeno), tedy od 11. 5. 2019 do 5. 6. 2019, a to za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013).
36. Z odůvodnění rozhodnutí týkající se žalobce 2 (nezl. D. B. H.) mj. vyplynulo, že dle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Z odůvodnění pak dále vyplývá, že na Odbor cizinecké policie, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina byl cizinec daktyloskopován na stanici a bylo provedeno ověření totožnosti podle otisků prstů, číslo ID záznamu Dále byla zpracována daktyloskopická karta č., kdy byla nalezena shoda s ID ze dne 6. 4. 2019, místo aplikace Dále uvedeno, že dne 24. 4. 2019 přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím zpět cizince D. B. H. Česká republika má v souladu s Dublinským nařízením 6 týdnů na realizaci předání osoby do odpovědného státu.
37. Dále v odůvodnění uvedeno, že je zcela zjevné, že zajištěním výše uvedeného cizince nemohlo dojít ani potenciálně k zásahu do základního práva na svobodu, neboť Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod deklaruje sice právo na svobodu a osobní bezpečnost, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněného státem. Cizinec je občanem, nepředložil žádný doklad prokazující jeho totožnost, nedisponuje žádným pobytovým titulem, na území České republiky se pohyboval v úkrytu, neměl peníze k zajištění vlastního ubytování do doby vyřízení předání dle nařízení Dublin III, neměl ani nikoho, kdo by mu v České republice vypomohl. Tím, že cizinec vstoupil do schengenského prostoru bez pobytového oprávnění, porušuje právní předpisy členského státu společně s porušováním právních předpisů Evropské unie.
38. Cizinec ve svém vyjádření uvedl (za přítomnosti referenta sociálních věcí z OSPOD), že se chce vrátit do domovského státu a výslovně uvedl, že je plně závislý na jeho bratrancovi R. O. E., se kterým se po celou dobu neoprávněně pohyboval po schengenském prostoru. Dále uvedl, že nechce být po celou dobu tohoto řízení od svého bratrance oddělen. Jeho bratranec ve svém vyjádření uvedl, že je ochoten se o svého bratrance postarat a převzít odpovědnost. Je tedy zřejmé, že správní orgán při uplatňování tohoto řízení měl na mysli především nejlepší zájem dítěte, kdy plně

respektoval jeho právní. Správní orgán tak nerozdělil nezletilého od svého rodinného příslušníka (R. O. E.) dbal na blaho a sociální rozvoj nezletilého cizince, čímž plně respektovala nařízení Dublin III s Úmluvou OSN o právech dítěte a Listinou základních práv EU:

39. Dále uvedeno, že dle ust. § 129 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízení Dublin III), pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízení Dublin III), nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízení Dublin III), přímo nesusoudícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Tímto správní orgán vymezil objektivní kritéria pro posouzení nebezpečí útěku cizince v zákoně. Cizinec již dříve nerespektoval daná pravidla, z vycestoval bez pobytového oprávnění, dále se pohyboval bez pobytového oprávnění v schengenském prostoru a nadto bylo z jeho vyjádření zřejmé, že v ČR zůstat nehodlá a chce odcestovat dále do V tomto smyslu bylo v projednávané věci vážné nebezpečí útěku u cizince seriózně hodnoceno a osvědčeno. Zajištění cizince (omezení osobní svobody člověka) je v souladu se zákonem, tedy na základě dostatečně srozumitelného a dostupného práva, tak jak uvádí Evropský soud pro lidská práva v čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech. Po zhodnocení popsaného skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. V souvislosti s informací od Ministerstva vnitra je nutné osobu zajistit a v rámci dublinského řízení ji předat orgánům (dle výsledku dublinského řízení), tedy bez možnosti, aby osoba transferovala do, ač tam měla zřejmě namířeno. Z uvedených důvodů uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb., je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující a nebyla by účinná. Při stanovení doby zajištění správní orgán přihlédl k předpokládané složitosti přípravy předání jmenovaného podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Dublinské nařízení. Dle správního orgánu stanovená doba 56 dnů je dostatečná a potřebná lhůta k zajištění a realizaci uvedeného předání, s ohledem na tu skutečnost, že jmenovaný cizinec nemá doklad totožnosti a vízum. Z těchto důvodů jsou dány důvody pro zajištění a přímé předání v rámci Dublinského řízení. Je tedy nutné přímé předání, neboť mírnější kroky dle § 123b zákona č. 326/1999 Sb. nejsou s ohledem na riziko útěku vhodné. Na základě výše uvedeného tedy policie konstatuje, že existuje vážné nebezpečí útěku podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb.

40. Stejný výrok je i v rozhodnutí o zajištění – prodloužení doby u žalobce 1 R. O. E. (ten není nezletilý), z odůvodnění rozhodnutí mj. vyplynulo, že v protokolu o výsledku účastníka správního řízení sepsaného dne 11. 4. 2019 podle ust. § 18 odst. 1 správní řád žalobce uvedl, že cestuje společně se svým bratrancem jménem D. B. H., který je mladistvý a je ochoten se o něho postarat a převzít za něho zodpovědnost. V místě jeho bydliště je hrozba teroristického útoku, a proto se rozhodl odcestovat do Evropy. Cizinec, přicestoval do, odtud se vydal do, Poté v byl s bratrancem zajištěn. Dále pokračoval z do, shora popsáním vozidlem (dodávkové vozidlo bílé barvy, tov. zn., RZ:). Asi po 10 hodinách cestování je zastavila hlídka policie, přes jaké země cestovali, si nepamatuje, po celou dobu cesty byl v úkrytu. Na území ČR nemá žádné blízké příbuzné, v EU má pouze bratra, ale nežije s ním ve společné domácnosti, není příbuzným občana EU. V případě vyhoštění jeho osoby bude to znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Jeho cílová země je, Do se vrátit nechce, hrozí mu nebezpečí v podobě terorismu. Dále uvedeno, že výše jmenovaný se pohyboval na území neoprávněně, v úkrytu a v systému Eurodac byla nalezena shoda, byl cizinec zajištěn v souladu s ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013. Dne 15. 4. 2019 byla na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky poslána žádost o vydání stanoviska v souladu s čl. 28 Ddublinkého nařízení. Dne 2. 5. 2019 byla správnímu orgánu doručena informace, že dne 24. 4. 2019 přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím zpět cizince R. E. O. Česká republika má v souladu s Dublinkým nařízením 6 týdnů na realizaci předání osoby do odpovědného státu.
41. Uvedeno, že po zhodnocení popsáného skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. V souvislosti s informací od Ministerstva vnitra je nutné osobu zajistit a v rámci Dublinkého řízení předat rumunským orgánům (dle výsledku dublinkého řízení), tedy bez možnosti, aby osoba transferovala do Německa, ač tam měla zřejmě namířeno. Z uvedených důvodů uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb. je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující a nebyla by účinná. Při stanovení doby zajištění správní orgán přihlédl k předpokládané složitosti přípravy předání jmenovaného podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Dublinké nařízení. Dle správního orgánu stanovená doba 56 dnů je dostatečná a potřebná lhůta k zajištění a realizaci uvedeného předání s ohledem na tu skutečnost, že jmenovaný cizinec nemá doklad totožnosti a vízum.

Posouzení věci krajským soudem

42. Žaloba není důvodná.

43. Podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., v platném znění, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013), policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
44. Podle § 129 odst. 6 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
45. Krajský soud uvádí, že v daném případě, pokud došlo k prodloužení doby zajištění v případě žalobců 1 a 2 dle názoru soudu správní orgán žádný právní předpis neporušil, když dobu zajištění prodloužil o 26 dnů a tento důvod prodloužení dle soudu řádně odůvodnil ve svých rozhodnutích.
46. Pokud jde o žalobní námitku žalobce, dle níž správní orgán neměl přistupovat k prodloužení zajištění nezletilého žalobce s ohledem na jeho zranitelnost, a že zajištění dítěte není v nejlepším zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, když jsou dle žalobce k dispozici alternativní opatření, soud nepokládá za důvodné.
47. Podle § 125c odst. 1 uvedeného zákona doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi doba zajištění nesmí překročit 90 dnů.
48. Pokud jde o žalobní námitku ohledně prodloužení zajištění nezletilého žalobce, resp. prodloužení doby zajištění žalobců, Krajský soud v Brně se s otázkou zranitelnosti nezletilého zabýval již v rozsudku č. j. 41 A 30/2019, kdy řešil věc zajištění obou žalobců.
49. Soud zde uvedl, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a z relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i z relevantní judikatury. Stejně věc, tedy dle stejných zákonných ustanovení a nařízení Dublin III posuzoval případ i nyní, tedy když posuzoval prodloužení zajištění. I v tomto případě v pohovoru o podání vysvětlení žalobce 1 vyplynulo, že vozidlo, ve kterém byl žalobce nalezen

policií, řídila osoba státní příslušnosti Sdělil, že má státní příslušnost, v se narodil, v ... bydlel se svým otcem, má bratra, který žije od roku 2014 v, matka již zemřela. Otec se stará o bratrance žalobce M., který je bratrem žalobce 2, s nímž v březnu roku 2019 odcestoval do Žalobce 1 ví, že žalobce 2 je mladistvý a je ochoten se o něho postarat a převzít za něho zodpovědnost. Cestovali společně letecky nejprve do do, zde jeho otec kontaktoval nějaké lidi, kteří jsou schopni žalobcům zařídit cestu do Z Istanbulu cestovali v nákladním prostoru kamionu. Neví, přes které země cestovali, vše probíhalo tak, že chvíli jeli v kamionu, chvíli šli pěšky. Vše probíhalo anonymně, nikoho nezná. Večer 10. 4. přišli na nějaké parkoviště u lesa, kde bylo bílé nákladní auto, myslí, že to bylo v, a to proto, že v byli kontrolováni policií a 2 dny byli s bratrancem zajištěni. Tam jim také byly sejmuty otisky prstů. Řidič auta jim pak ukázal otvor do nákladního prostoru, tam vlezli ze spodní části vozidla. Do vozidla nasedl večer 10. 4. Neví, přes které země cestovali, v autě jeli asi 10 hodin, cestoval schovaný v úkrytu. Jeho cílová země i cílová země druhého žalobce byla, kde má žalobce 1 svého bratra. Nikde o azyl nežádali. Žalobce 2 v pohovoru o podání vysvětlení uvedl, že je narozen 25. 6. 2003 v, v, státní příslušnost Na této adrese bydlel se svými rodiči. Když do města přišla teroristická skupina, rodiče zabili. Má pouze bratra, který bydlí u strýce v, Poté uváděl stejné skutečnosti jako žalobce 1 a dále, že nemá žádnou cílovou zemi, chtěl se dostat do schengenu do V má známé. Po celou dobu cesty je nikde policie nekontrolovala, nikde nežádal o azyl. Na území ČR nemá žádného příbuzného, není příbuzný žádného občana EU, ani s žádným takovým občanem nežije ve společné domácnosti, nemá zde žádné závazky nebo vazby. Chtěl by se vrátit do, má tam bratra a strýce. Uvedl, že je plně závislý na svém bratranci R. O. E. a nechce být po celou dobu tohoto řízení od něj oddělen, nikoho jiného nemá.

50. V průběhu řízení o prodloužení zajištění, ale i v průběhu řízení o zajištění obou žalobců bylo zjištěno, že u sebe neměli žádný doklad totožnosti, cestovali bez platného pasu a víza.
51. Pokud jde o žalobce 2, tedy nezletilého žalobce, soud v tomto případě uvádí, že k zajištění cizinců došlo v souladu se zákonem o pobytu cizinců, § 129, když již v řízení o zajištění soud uvedl, že žádná jiná alternativa v jejich případě dle názoru soudu nebyla zvolena a to soud pokládá za správné, neboť v případě žalobců, kteří vstoupili na území ČR neoprávněně, hrozí nebezpečí útěku, neboť žalobce 1 sám v průběhu správního řízení vypověděl, že v zůstat nechtěl, jeho cílovou zemí není ani Česká republika, ale, má zájem tam odejít, neboť tam žije jeho bratr, přičemž vycestoval z společně s žalobcem 2, který je nezletilý, po celou dobu žalobce 1 a 2 společně pobývali, žalobce 2 nechce být od žalobce 1 oddělen a podle toho, co bylo zjištěno, oba měli namířeno do, takže je zde velké nebezpečí útěku, v případě, že by k zajištění či prodloužení zajištění nedošlo a dle názoru soudu tedy žádná jiná alternativa zvolena být nemohla.

52. Jednoznačně tedy bylo prokázáno, že v případě žalobců 1, 2 hrozilo nebezpečí útěku, proto došlo k zajištění a došlo i prodloužení zajištění o 26 dnů, což je vše v souladu se shora citovanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Prodloužením zajištění u obou žalobců k překročení lhůty stanovené v zákoně v žádném případě nedojde, dohromady se jedná o lhůtu 56 dnů. Toto je dle názoru soudu doba potřebná k zajištění realizace předání žalobců. Jedná se tedy o lhůtu, která je lhůtou zákonnou, k žádnému překročení ze strany správního orgánu nedojde a k předání cizinců, tedy žalobců, není možné učinit tzv. „ze dne na den“, zvláště když jmenovaní u sebe neměli žádný doklad totožnosti, ani udělené vízum k pobytu, takže na území ČR pobývali neoprávněně. Pokud jde o žalobce 2, je sice pravdou, že se jedná o nezletilého, je však nutné připomenout, že tento nezletilý je ve věku 16 let a že na takovouto osobu, která se „pomalu“ blíží věku zletilosti nelze pohlížet stejně jako na batole nebo dítě útlého věku. Pokud jde tedy o námitku posouzení alternativ zajištění ohledně žalobce 2, ani v tomto směru dle názoru soudu žalovaný nepochybil, neboť došlo k zajištění žalobců 1, 2 společně a také došlo k prodloužení doby zajištění o 26 dnů společně v, když soud uvedl již v rozhodnutí o zajištění žalobců, že se jedná o zařízení, které je plně uzpůsobené pro pobyt rodin s dětmi, což nezpochybňuje ani zástupce žalobců a soud opětovně zdůrazňuje, že žalovaný nepochybil ani proto, že oba žalobcové byli zajištěni společně, tak jak si to nezletilý žalobce sám přál, když z Příkazu k umístění zajištěného cizince do zařízení pro zajištění cizinců vyplývá, že žalobcové mají být umístěni v části s mírným režimem.
53. Z tohoto důvodu nelze dle názoru soudu vnímat námitku žalobců jako důvodnou.
54. Pokud pak jde o druhou žalobní námitku, a to pochybení správního orgánu spočívající v tom, že opominul svou povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU, i zde soud uvádí, že již i tato námitka byla vypořádána v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 30/2019-35 týkající se zajištění žalobců 1, 2, kdy žalobcové, jak soud sdělil, ve správním řízení žádné námitky ohledně systémových nedostatků azylového řízení v nenamítali. Soud uvedl, že je z tohoto úhlu pohledu bezpečnou zemí (viz odkaz na rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 41 A 11/2019). Z připojeného správního spisu založeném v tomto soudním spise vyplynulo, že žalovanému nejsou známy žádné informace či rozsudek soudu nebo konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Ani žalobcové 1, 2 ničím nedoložili skutečnosti, které tvrdí ohledně systémových nedostatků v azylovém řízení v, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení.
55. Krajský soud v Brně shrnuje, že dospěl po posouzení věci k závěru, že žaloba žalobců důvodná není a s namítanými skutečnostmi, tedy nyní

uváděnými žalobními námitkami se Krajský soud v Brně již vypořádal ve věci vedené pod sp. zn. 41 A 39/2019 týkající se zajištění žalobců 1, 2.

56. Soud tedy shrnuje, že žaloba důvodná není, a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
57. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobcové ve věci neměli úspěch, náklady řízení jim proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 19. června 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.